

2023. augusztus 23. szerda

Szentmiséink sorát folytatjuk. Amikor a szent áldozatot bemutatjuk, először Isten igéjéből táplálkozunk. Mennyire fontos hogy az értelem és a szív együtt haladjon a Krisztus által megjelölt cél felé. A mai napon az ó-és az újszövetségi olvasmány egyaránt kiegészíti a lelkigyakorlatos elmélkedéseinket. Ma még mindig a Bírák könyvenél vagyunk, holnap már áttérünk a Jelenések könyvére. Most Izrael életének rendezett körülmények között való megnyilvánulásának korai időszakára tudunk rápillantani, amikor a pátriárkák az egyiptomi kivonulást, majd a honfoglalást követően letelepedtek. Megtalálta helyét a 12 törzs és először bírák vezették az egyes közösségeket Mózes és József után. A környező országok, amelyek ősibbek is voltak mint maga Izrael már egy adott, a korban elismert társadalmi berendezkedésben éltek. Egyiptomot, ami akkor a gazdagságot jelentette mindenki el akarta foglalni, vagy oda akart menni; az volt az akkori „Nyugat”. De ott volt a perzsa birodalom a háttérben és kisebb-nagyobb városállamok is igyekeztek befolyásoló erejüket megmutatva, biztos pozíciót elfoglalni. A közel-keleti területre érkező Izrael még egy kicsit a nomád életközösség keretében élt, nem volt fejlett államrendszere, törzsi viszonyok jellemezték. Ebben a helyzetben érte az a külső hatás, hogy feleljen meg a korabeli elvárásoknak és válasszanak maguk közül királyt, aki majd uralkodik fölöttük. Jól tudjuk, hogy először Saul, Dávid, Salamon majd pedig az ország kettéválásakor nagyon sok király uralkodott Júda és Izrael fölött. Azonban azt is tudjuk, hogy ezt a kiemelt megbízatást nem mindegyik vezető tudta megfelelő módon kezelni és a nép javára fordítani. Inkább a hatalmi helyzetből fakadóan önálló egyéni megoldásokat kerestek. Ez pedig sokszor a vallási szinten engedményekhez vezetett és kisebb lett a követelmény. Az ország biztonságát pedig a fegyvereknek és a hatalomnak a koncentrációjában látták. Ebből a hozzáállásból kezdtek kiszorulni Isten akarata és a néppel kapcsolatos elgondolása, amelyet pedig a proféták közvetítettek. Szövetséget nem Istennel, hanem egy erősebb szomszédos országgal kötöttek. A vallás területén pedig kevesebb figyelmet hárult a kezdeti hűség és ígéretet őrzésére. A haladást már a nép is összekötötte a királyválasztással, bármennyire is világos volt számukra, hogy ezzel az Isten kapcsolat sérülhet, ha az uralkodó nem követi az Úr parancsait, hanem a maga feje után megy.

Ma is láthatjuk, hogy mennyire fontos, hogy milyen állami vezetőink vannak, mert ez meghatározza a mindennapi ember gondolkodását és életét. A modern szavazás buktatói is megvannak, mégis keresni kell a viszonylag jobb megoldást. Mivel nincs tökéletes ember, ezért a közéletben tökéletes vezető sincs.

Mennyire más a helyzet az egyházban, ahol vezetőink és mi magunk is feladatot, és tulajdonképpen tisztséget, „méltóságot” kapunk a szolgálatra. De ezt Jézus világosan meghatározta: „Aki első akar lenni, legyen a szolgátok!” (Mt 20, 26-27)

Ne legyünk ahhoz a galagonyához hasonlóak, amelyből időnként tűzcsap ki és megégeti azokat akik a közelében vannak. Az evangélium szava is pontosan nekünk szól. Mert a szőlőben dolgozó munkások mi vagyunk. Még a hónap elején emlékeztünk Vianney Szent Jánosra, aki a plébánosok védőszentje és jól tudjuk hogy milyen fegyelmet és önmegtartóztató életet élt és a küldetés, az életszentség átsugárzott rajta, és bár egy eldugott kis faluban volt, mégis özönlöttek hozzá az emberek lelki vezetésre, gyóntatásra. A szőlőmunkások feladatot kapnak és azonnal sietnek a szőlőbe, hogy a megalkudott napi bérért dolgozzanak, teljesítsék, amit elvárnak tőlük. Egy különleges szőlőtulajdonos gazda van előttünk, aki szinte észrevétlenül

különböző személyeket hív meg eltérő időszakokban, hogy legyenek segítói, munkatársai a termés begyűjtésében. És ekkor hallunk a harmadik, a hatodik, a kilencedik, sőt még a 11. óra körüli munkások felvételéről, akik ugyanazt a bért kapják a példabeszéd szerint, mint az első vállalkozók és valószínűleg ennek a példabeszédnek a hallgatói is csodálkoztak azon az eljáráson, amit Jézustól hallottak, aki ezzel nyilván Isten magatartását kívánta megvilágítani, közelebb hozni, értelmezni. Az írástudók és farizeusok, akik csak kívülről szemlélték a Jézussal kapcsolatos eseményeket, inkább okot akartak találni arra, hogy bele kössenek, de azért ott volt a nép, ott voltak a tanítványok, akiknek már volt füle arra, hogy ezek a fajta elbeszélések, példák hasonlatok nem csak úgy szórakoztatásra vannak, hanem róluk szólnak, illetőleg a helyes emberi magatartásról az Istennel kapcsolatban és arról a feladatról, amellyel Isten őket megbízza. Miután már vitatkoztak azon, hogy ki közülük az első és volt egy kis belső összezörrenés is amikor a 10 apostol meghallotta hogy ketten: Jakab és János édesanyjukat is bevetve biztos helyet kívántak maguknak biztosítani a mennyek országában, és megharagudtak a testvérpár viselkedése miatt, most arról hallanak, hogy Isten nagylelkűsége nem ismer határt.